

ESINÄYTÖS

OTUS HIIPi halki kuun valaiseman metsän kuin paha henki.

Se käänteli takkuista päätään ja tiiraili puiden paksua lehvästöä vihreillä kiilusilmillään. Kun mahtava kallio tukki sen tien, se pysähtyi ja tähysi pimeyteen. Kallion juurella ammitti musta oviaukko kuin jättiläiskäärmeen kita. Otus kohotti nokkamaista kuonoaan ja nuuhki kosteaa yöilmaa. Hetken päästä se kumartui, livahti sisään aukosta ja jatkoi ketterästi matkaansa pitkin pimeää, mutkittelevaa käytävää.

Viimeisen mutkan jälkeen se putkahti avaraan kammioon. Kuun hopeanhohtoinen valo virtasi sisään ylhäällä olevasta aukosta ja langetti seinälle olion karmivan varjon. Tippukivet roikkuivat katosta kuin jättimäiset kivilepakot. Kalpeita äyriäisiä singahteli edestakaisin hyisessä vedessä, jota oli kertynyt lattian koloihin. Otus siveli seinästä törröttävää karheaa kiviulkonemaa, ja sen kynsien rahina leikkasi hiljaisuutta. Se vilkuili ympärilleen kammiossa ja päästi matalan, tyytyväisen murahduksen.

Kyllä. Tämä kelpaisi mainiosti.

LUKU 1

”HEI, KATSOPA tuota”, Teo sanoi.

Logan tähyili jalkakäytävälle silmät sirrillään sokaisevan kirkkaassa kesäauringossa. Ulkoisesti Logan ja Teo olivat toistensa vastakohdat: Logan oli lyhyt ja tanakka, ja hänellä oli vaalea surffitukka ja kalpea iho, kun taas Teo oli pitkä ja hoikka kuin pajunoksa, ja hänen ihonsa oli ruskea ja hiuksensa lyhyet ja pikimustat. He olivat olleet parhaita ystäviä kolmannesta luokasta asti, jolloin Teo oli estänyt Robby Thomasia työntämästä Loganin päätä puolapuiden väliin. Taas kerran.

”Mikä tuo on?” Logan kysyi ja varjosti kädellä silmiään.

”Näyttää lastenvaunuilta”, Teo vastasi.

”Miten vaunut ovat päätyneet tienposkeen?”

”Oi, ehkä niissä on vauva!”

Logan huokaisi. Teo etsi aina jännitystä sieltäkin, mistä sitä oli turha kuvitella löytävänsä. Heidän piskuisessa kotikaupungissaan Korppinotkossa tämä joutui tavallisesti pettymään. ”Just joo”, Logan tuhahti. ”Vauvojahan hylätään tuon tuostakin.”

He siirtyivät vaunujen luo.

Ne olivat tyhjä.

”Ne kai putosivat muuttokuormasta”, Logan tuumi.

”Tai ehkä joku heitti ne pois tarkoituksella”, Teo ehdotti salaperäisesti.

”Miksi? Vaunut näyttävät melkein uusilta.”

Teo puri huultaan. ”Niin kai. Hei, niissä on nimi – Vesiperä.” Hän nyrpisti nenäänsä, otti puhelimen taskustaan ja ryhtyi kirjoittamaan. ”Nimi

kuulostaa juuri siltä, miltä likomärkä vaippa haisee.”

Hetken päästä hän nosti katseensa. ”Löytyi.”

”Mikä löytyi?”

”Osoite. Kaupungissa asuu vain yksi Vesipera. Ja vieläpä melko lähellä. Ehkä meidän pitäisi palauttaa nämä.”

”Mutta entä uintiretki?” Logan valitti. Oli korventavan kuuma päivä, ja hän oli jo rasvannut itsensä, jottei muuttuisi Hummeripojaksi. Käynti maauimalassa kuulosti huomattavasti paremmalta suunnitelmalta kuin vieraiden lastenvaunujen lykiminen ympäri kaupunkia.

”Älä viitsi, Logan. Otetaan tämä seikkailun kannalta.”

Logan irvisti. ”Tyhjät vaunut eivät totisesti kuulosta seikkailulta.”

LUKU 2

VESIPERÄN PERHEEN talo oli pieni mutta siisti, vaikka etupihan nurmikko olikin venähtänyt pitkäksi ja versoi voikukkia. Logan päivysti vaunujen luona kuistin portaiden juurella, kun Teo koputti ulko-oveen.

Ovi tempaistiin auki. Kynnyksellä seisoj nuori mies, jolla oli silmäpussit ja lyhyt, sotkuinen parta. ”Mitä te haluatte?” hän ärähti.

”Öh... öm... oletko herra Vesiperä?” Teo tervehti. Miehen tylyys horjutti hänen tavanomaista itseluottamustaan. ”Me... tuota... löysimme lasten-vaununne ja halusimme vain palauttaa ne.”

Mies tuijotti häntä kummissaan, kunnes huomasi Loganin, joka seisoj Teon takana vaunujen vieressä. Logan vilkutti vaivautuneesti. Herra Vesiperä ei enää näyttänyt ärtyneeltä. Hän näytti *vihaiselta*. Sanaakaan sanomatta hän läimäytti oven kiinni Teon nenän edestä.

Teo kohotti Loganille kulmiaan.

”Omituinen tyyppi”, Logan totesi.

Teo palasi portaiden juurelle. ”Ja tosi epäkohtelias.”

”Pitäisiköhän meidän vain jättää nämä pihaan?”

”Olin *huomaavinani*, etteivät he ehkä halua niitä.”

”Tarkkasilmäisyyden huippu.”

Ovi avattiin jälleen, ja nuori nainen astui verannalle ja sulki oven varovasti perässään. Hän oli kalpea ja näytti siltä kuin ei olisi nukkunut viikkoon. ”Anteeksi, lapset. Mieheni... Hänellä on nyt vaikeaa. Kuten minullakin.”

Nainen huomasi vaunut.

Siinä samassa hän painoi kasvot käsiinsä ja puhkesi nyyhkytyksiin.

Teo katsoi Logania silmät suurina. Hän liikahti levottomasti. Itkevät ihmiset, eritoten aikuiset, saivat aina hänet tuntemaan itsensä avuttomaksi.

”Onko kaikki... hyvin?” hän kysyi ja irvisti sitten. *Mitäs luulet, Sherlock.*

”Anteeksi.” Nainen niiskautti ja pyyhki kasvonsa hihaan. ”Ei minun pitänyt romahtaa teidän nähtenne. Mutta nykyisin tällaista sattuu usein.”

”Kaipaатko apua?” Teo kysyi varovasti.

Rouva Vesiperän huuli väpätti, ja Loganin vatsaa vihloi. Hän pelkäsi, että nainen purskahtaisi taas itkuun.

”Ette voi auttaa”, rouva vastasi. ”Tämä johtuu vauvastamme... Hänet varastettiin.”

LUKU 3

LOGAN TUIJOTTI rouva Vesiperää ällistyksestä myhkänä. ”Sanoitko ’varastettiin’? Miten ihmeessä?”

”Tyttäremme Ellie vietiin suoraan lastenhuoneesta”, rouva selitti.

”Ihan *hirveää*”, Teo sanoi. ”Mutta varmasti poliisi löytää hänet.”

Nainen pudisti päätään. ”Ei ole johtolankoja. Eikä lunnasvaatimuksia. Ei kerrassaan mitään. Eräänä yönä hän vain katosi.” Rouva Vesiperä vilkaisi lastenvaunuja ja käänsi nopeasti katseensa pois. ”Vaunut muistuttivat siitä liian kipeästi.”

”Siksikö te jätitte ne tienposkeen?” Logan kysyi.

”Ne kolisivat pakettiautomme perällä, kun ajoin, ja toivat mieleeni Ellien. Kun en enää kestänyt, pysähdyin ja heitin ne ulos.”

Teo epäröi ja huomautti sitten miltei anteeksipyyttävästi: ”Periaatteessa se on roskaamista.”

Logan irvisti sisäisesti. Joskus Teon olisi kannattanut vähän miettiä, mitä päästi suustaan.

Rouva Vesiperä loi Teoon pitkän, tyhjän katseen. Lopulta hän palasi ovelle ja sanoi: ”Kiitos huomaavaisuudestanne, mutta olkaa kilttejä ja viekää ne pois.”

”Olemme kamalan pahoillamme –”, Logan aloitti, mutta rouva oli jo sulkenut oven. Logan tuijotti taloa, ja häntä alkoi kylmätä.

”Ohhoh, onpa hirveä juttu”, Teo päivitteli.

”Ja outo. Siis kuka kumma vohkii vauvoja?”

”Mitä me teemme lastenvaunuille? Näin kivoja vaunuja olisi sääli heittää pois.”

”Serkkuni Gabby on vielä vauva. Ehkä Roslyn-tädillä on näille käyttöä.”

Logan soitti tädilleen, mutta tämä ei tarvinnut vaunuja vaan ehdotti, että he lahjoittaisivat ne kirpputorille. He siis jatkoivat matkaansa Väristystielle ja jättivät vaunut tavarantoimipisteeseen takaoven viereen. Pikaisen viilennyksen toivossa he menivät sisään, selasivat päämäärättömästi käytettyjä pölkkyjä ja katselivat kummallisia maalauksia.

Teo huomasi Loganin nuuhkivan erästä kirjaa. Hänen kulmakarvansa kaartuivat niin korkealle, että hävisivät otsatukan suojiin.

”Mitä?” Logan tokaisi. ”Vanhat kirjat tuoksuvat mukavalta.”

Teo käänsi hänelle selkänsä ja mutisi: ”Olet tosi outo.”

Matkalla ulos Teo tarttui Logania käsivarresta ja osoitti. Kirpputorin näyteikkunassa oli ilmoitus, jossa oli kuva vauvasta. Kuvatekstissä kerrottiin lapsen kadonneen ja pyydettiin hartaasti tietoja.

”Kuulostako tutulta?” Teo huomautti.

”Mutta sukunimi ei ole Vesiperä”, Logan sanoi.
”Kyse on ihan toisesta perheestä. Kaupungista on siis kadonnut *kaksi* vauvaa?” Häntä värisytti, kun hän ajatteli seitsemänvuotiasta pikkusiskoaan Megiä. Ei enää mikään vauva, mutta silti... ”Mitä täällä oikein tapahtuu?”

”En tiedä”, Teo vastasi silmät määrätietoisesti hehkuen. ”Mutta otamme siitä selvän.”

LUKU 4

OTUS VENYTTELI pitkiä käsivarsiaan, nousi istumaan ja räpytteli unisesti silmiään. Auringonsäteet pujahativat sisään luolan katossa olevasta halkeamasta ja täyttivät kammion pehmeän kultaisella hohteellaan. Otus käänsi selkänsä valolle, kävi jälleen makuulle ja otti mukavamman asennon kivilattialla.

Noin metrin päästä kuului äänekäs rääkäisy, joka vähitellen vaimeni kurlaavaksi kuiskaukseksi. Otus ei liikahtanutkaan. Se nousisi vasta, kun ilma viilenisi ja pimeys laskeutuisi.

Silloin olisi paras aika saalistaa.